

Co mě přivedlo k Bohu?

V průběhu mého teenagerovství jsem procházel spoustou situací, kdy jsem se cítil odmítnut, vyloučen a znejistěn. Měl jsem jen málo přátel a choval jsem se dosti uzavřeně. Ve skutečnosti jsem ale takový nechtěl být a toužil jsem po přátelství ve společnosti a po tom "někam patřit".

Určitou změnu přinesl rok 1998, kdy jsem začal kamarádit s lidmi z okruhu jednoho pěveckého sboru v Mladé Boleslavi. Chodili tam i někteří křesťané včetně budoucích. Začlenil jsem se do tohoto určitého společenství a dosáhl toho, po čem jsem toužil. Protože tu byli ale také lidé, kteří znali Krista, vyvstaly různé otázky. Jeden čas jsem chodil na mládežnická setkání Církve československé husitské a také jsem se zúčastnil letního pobytu mládeže z Jednoty bratrské. Navázal jsem tady řadu přátelství, ale stále jsem si držel odstup, ačkoliv lidé, se kterými jsem se setkal, mě do určité míry přitahovali. S jedním kamarádem jsme se ale několik let utvrzovali v tom, že víra je jen berlička a že člověku nic nepřináší. "Problém" ale nastal, když se on veřejně přihlásil k Bohu. Postupně jsem začal chodit na setkání mládeže do Jednoty bratrské, nejprve v měsíční periodicitě, poté čtrnáctidenní a poté každý týden. Asi čtvrt roku před obrácením se mě velice dotkla četba Komenského Labyrintu světa a ráje srdce. Když jsem tuto knihu opětovně nedávno četl, uvědomil jsem si, jak pravdivě v ní autor zachycuje pravé upnutí k Bohu. Tehdy to pro mě ale bylo převratné a daleko více se mi líbila část o "ráji srdce" než o "labyrintu světa", což vnímají někteří nekřesťané opačně.

Zkraje července roku 2004 jsem jednoho večera usínal v bolestech břicha. Báł jsem se smrti a začal jsem chápat, že jediným, kdo mě může vytrhnout z jejích spárů, je Ježíš, i když jsem to takto neměl pojmenované. Druhý den jsem odjel na jeden pěvecký festival a tady jsem o tom hovořil s oním kamarádem, ač jsem si to zprvu chtěl nechat pro sebe. Něco se ten večer stalo, protože jsem se od té doby začal modlit a číst Bibli. Zpočátku mi pomohl "návod", které verše je dobré si připomenout v určitých životních situacích, jak je uveden ve vydání Bible od organizace Gedeonů. Boží slovo, které jsem do té doby v podstatě neznal, pro mě bylo velice objevné a lze říci, že i úchvatné.

Celý následující týden jsem byl shodou okolností doma a učil se na zkoušky. Bolest břicha ale přetrvávala, a proto mě naši nechtěli nikam pustit, ani na mládež, a tak jsem se modlil, aby mládež přišla za mnou. V té době tam fungovaly malé skupinky, kde se jejich členové v čase tomu vyhrazeném vzájemně sdíleli. Ta moje slyšela o tom, že se něco duchovního stalo v mém životě, a tak se rozhodla za mnou opravdu přijet. Bůh vyslyšel mou modlitbu. Teprve teď mi bylo vysvětleno, že je třeba přijmout do svého srdce Ježíše a že jen v něm jsou člověku odpuštěny hříchy.

Nenalezl jsem dost odvahy toto vyznat nahlas před druhými, ale udělal jsem to poté, co odjeli. Sice jsem si to v následující době ještě musel potvrdit, ale fakticky jsem začal ve svém životě počítat s Bohem. Jen bolest břicha přetrvávala a dodnes se ještě někdy ozývá. V podstatě ale přešla v moment, kdy jsem se tím přestal šírat a soustředit se na ní jako na něco, co "obtěžuje" mé ego. Bůh mě vlastně začal vyučovat a od té doby to dělá pravidelně. Někdy jsem jeho výchovu přijímal - a někdy ne. Ale to už je na jiné vyprávění.

Karel